

- Da, ekcelencijo
- Dakle, obadva čekaju: i oficijal Luka i onaj stratijot, što je bio s kapetanom Celićem . . .
- Čekaju oba vašu ekcelenciju . . .
- To si mogao odmah reći! Nikad iz Keka pametna čovjeka! Je li tako?
- Jest, ekcelencijo! Ja se nisam sjetio, da bi to morao reći odmah.
- Čekaju li dugo?
- Od osme ure, vaša milosti.
- A sad je?
- Blizu podne.
- Žurno, Keko, pomози mi da se operem.

Barbarigo se žurno oprao. Tad se je opet uvalio u naslo-njač, a Keko ga je počeo češljati. Barbarigo, kao da je nešto razmislio, pa će najedared Keku:

- Je li čeka još netko pred kancelarijom?
- Čeka, vaša milosti.
- Tko to?
- Ne poznam . . . nisam nikad prije vidio . . .
- Je li muško ili žensko? Toliko valjda poznaš?
- Žensko je, ekcelencijo.
- Žensko! — klikne Barbarigo. — Djevojka?
- Mogla bi biti još djevojka . . . Da, da, sigurno je djevojka . . .
- Mlada?
- Kao kaplja.
- Lijepa? . . . Ružna?
- Krasna, ekcelencijo. Ali je ne poznam. Još nikad nije bila u palači.
- Crnka?
- Prava, pravcata crnka!
- I ona čeka od osme?
- Nije, ekcelencijo, ona je došla kasnije, . . . da, da: znatno kasnije.
- Sama?
- Bit će da je došla sama. Nisam vidio nikoga s njome, a Luka i stratijot su došli mnogo prije.
- O sveta bratska ljubavi! — klikne Barbarigo iro-ničnim posmjehom.
- Ja nisam to rekao, ekcelencijo! — ogradi se Keko, odloživši gospodarev češalj.